

РЕШЕНИЕ

№ 6726

гр. София, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7391** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на „Алба център“ ООД, ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния му представител, срещу Решение № 1040-21-415/06.07.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 31688/01.06.2022 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО, с което злополука с Назик К. Р., ЕГН [ЕГН], станала на 25.05.2022 г., е приета за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. В жалбата се изтъкват доводи за незаконосъобразност на решението. Жалбоподателят представя писмени бележки. Моли решението на директора на ТП на НОИ, както и разпореждането на длъжностното лице да бъдат отменени. Претендира разности.

Ответникът, директорът на ТП на НОИ, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Моли решението на директора на ТП на НОИ да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна, Назик К. Р., чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира адвокатско възнаграждение.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:

Назик К. Р. е служител на „Алба център“ ООД, ЕИК[ЕИК] на длъжност „оператор контактен център“ на 8-часов работен ден съгл. трудов договор № 113/17.09.2021 г. /л. 18/. Според даденото от Назик Р. при разследване на злополуката сведение от 26.05.2022 г. /л. 42/, както и видно от протокол от разследване на трудова злополука от 26.05.2022 г. /л. 39/, на 25.05.2022 г. по време на работа, излизайки в регулярна почивка в 16:20 ч., Р. чува шум, стряска се и се спъва на стълбището на сградата на дружеството, пада надолу по стълбите и травмира дясна подбедрица в горна и средна част на коляното. Дружеството подава декларация в ТП на НОИ за претърпяната от Р. трудова злополука по чл. 55, ал. 1 КСО /л. 38/. Декларацията е заведена в НОИ и е открито досие за трудовата злополука. Злополуката е разследвана съгласно Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТР/. Съставен е протокол от 26.05.2022 г. С Разпореждане № 31688 от 01.06.2022 г. на база проведеното разследване и въз основа на събраните доказателства – декларацията за трудова злополука /л. 38/, сведенията от пострадалото лице /л. 42/ и от свидетелите Скринска /л. 40/ и М. /л. 41/, медицинските документи - лист за преглед на пациент в КБД/СО /л. 27/ и допълнителен лист за преглед в спешно отделение /л. 28/, доказващи настъпилото здравословно увреждане, довело до временна неработоспособност, както и болничен лист /л. 29/, е прието, че злополуката се квалифицира като трудова по чл. 55, ал. 1 КСО.

От правна страна:

Жалбата е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 117, ал. 3 КСО – директор на ТП на НОИ С. град, в законоустановената форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и съобразяване с целта на закона.

Според чл. 55 КСО трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Трудова е и злополуката, станала с осигурен по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а КСО по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер; мястото, където осигуреният обикновено се храни през работния ден; мястото за получаване на възнаграждение. Тълкуването на цитираната материалноправна норма налага извод, че фактическият състав на трудовата злополука включва следните законови предпоставки: увреждане на здравето на осигуреното лице; това увреждане да е настъпило внезапно; увреждането да е причинило неработоспособност или смърт на пострадалия; наличие на причинна връзка между внезапното увреждане и настъпилите резултат; увреждането да е станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на осигурителя; наличие на функционална връзка между настъпилото увреждане на здравето и условията на труд. От събраните в хода на административното производство доказателства може да се направи извод за кумулативна наличност на така изброените законови предпоставки.

При обжалването по административен ред е наведен довод, че злополуката била станала по пътя за провеждане на нерегламентирана технологична почивка. Административният орган правилно е мотивирал изводите в решението си, че

злополуката е претърпяна в рамките на утвърденото работно време, а излизането в технологична почивка, макар и действие, което е извън непосредственото изпълнение на трудовата функция, е необходимо и съдействащо нейното изпълнение. Предвид заеманата от пострадалото лице длъжност, както и задълженията съгласно длъжностната характеристика, лицето е извършвало работа с видеодисплей. Съгласно чл. 8 на Наредба № 7 от 15 август 2005 г. за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при работа с видеодисплеи /НМИОЗБУТРВ/, работодателят организира трудовата дейност на лицата, работещи с видеодисплеи, по начин, осигуряващ периодични прекъсвания на работата с видеодисплеи, които се ползват за регламентирани почивки, като техният брой, продължителност и ред на ползване се определят в съответствие с изискванията на Наредба № 15 от 1999 г. за условията, реда и изискванията за разработване и въвеждане на физиологични режими на труд и почивка по време на работа /НУРИРВФРТПВР/. Макар в Правилника за организацията на дейността и вътрешния трудов ред на дружеството да липсват регламентирани технологични почивки, ползването на такива е установено с НМИОЗБУТРВ и НУРИРВФРТПВР. Документите по разследването на злополуката – декларация за трудова злополука /л. 38 гръб/, сведения /л. 40-42/ и протокол за разследване на трудова злополука /л. 39/, сочат, че служителите са ползвали такива почивки. Показанията на свидетелката Скринска, разпитана пред АССГ, които съдът напълно кредитира, не променят установените в хода на административното производство факти относно наличието на трудова злополука, респ. от тях не се подкрепя твърдението на работодателя, че Р. е провеждала нерегламентирана почивка. Предвид вида на работата и невъзможността да се прекъсне разговор с клиент, както сочи свидетелката, провеждането на технологични почивки не се е извършвало в точно определен час, а ориентировъчно около 16:20 ч., когато за служителя е реално възможно да проведе технологичната си почивка. Според показанията на свидетелката Скринска, регламентираните технологични почивки са в 10:20, в 14:20 и в 16:20 ч., но тези часове не са се спазвали стриктно. С показанията ѝ се потвърждава, че злополуката с Назик Р. се е случила около времето на регламентираната от работодателя технологична почивка в 16:20 ч. В този смисъл неоснователни са възраженията на дружеството, че почивката е била нерегламентирано ползвана от Р.. Първо, падането по стълбите е било около часа на предстоящата почивка, а съгл. чл. 55, ал. 2 КСО, злополуката би се квалифицирала като трудова, макар и по обичайния път за провеждане технологична почивка /така Решение от 15.06.2012 г. по адм. д. № 1200/2012 г., VI отд. на ВАС/. Второ, дори и падането да е било извън предвидената почивка, в Правилника за вътрешния трудов ред на работодателя не се съдържа забрана служителят да излиза от стаята си извън часовете за технологична почивка. А очевидно злополуката е станала именно в сградата на дружеството, като работодателят не е доказал Назик Р. да се е отклонила от работния процес и то в рамките на сградата, в която работи. В., това е и нелогично. В допълнение, според показанията на свидетелката Скринска, достъпът до двора е бил свободен и служителите са излизали в него и извън регламентираните почивки, с което работодателят конклюдентно се е съгласил предвид липсата на предприети действия за ограничаването на такива излизания. Съществено нарушение от страна на административния орган би било наличие, когато, ако не е било допуснато, административният орган е щял да стигне до друго заключение. В случая дали злополуката е по време и във връзка с извършваната работа или по обичайния път за

технологична почивка през работно време, води до същото квалифициране на злополуката като трудова.

Противно на изложените в жалбата доводи за немотивираност на разпореждането, изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК за излагане на фактическите и правни основания е спазено. Процедурата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки съгласно чл. 6 и следващите от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТР/ е спазена и в нейния ход са събрани изискуемите документи, на базата на които длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО е основало изводите си, като тези документи са изброени в разпореждането и са приобщени като доказателства още в хода на административното производство /описани във фактическата част на настоящото решение/. Изводите се основават и на приложените към преписката медицински документи, доказващи увреждането и неработоспособността. Според ППВС № 4/1976 г., т. 7, ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и ТР № 4/2004 г. на ОС на ВАС мотивите към издадения административен акт може да се съдържат и в други документи, приложени към преписката, с оглед на което разпореждането е мотивирано и следователно законосъобразно.

Жалбоподателят навежда доводи, че не е взет под внимание фактът, че дружеството-работодател било осигурило на работниците и служителите си здравословни и безопасни условия на труд като било изпълнило задълженията си по Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/, било провело необходимите инструктажи на своите работници и служители, било осигурило необходимите средства за спазването им и така не следвало да носи отговорност за твърдяната трудова злополука, съответно същата била по вина на служителя, а алтернативно била резултат от съпричиняване. Дали е налице груба небрежност на пострадалото лице и дали работодателят е изпълнил задълженията си по ЗЗБУТ не е предмет на настоящото производство и няма връзка с квалифицирането на настъпилата злополука като трудова или не. Единствено разпоредбата на алинея 3 на чл. 55 от КСО дерогира действието на алинея 1 само в случаите, когато пострадалият умишлено е увредил здравето си. Наличието на евентуално виновно поведение от страна на пострадалото осигурено лице, което е допринесло за вредоносния резултат, не дисквалифицира злополуката като трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. Съпричиняването на вредоносния резултат би имало правно значение само в исковото производство по чл. 201, ал. 2 от КТ. Субективният фактор и елемент за трудовата злополука е от значение само при умишлено увреждане на здравето по чл. 55, ал. 3 от КСО. Това означава пострадалата да е съзнавала и да е искала и целяла или допускала настъпването на вредоносния резултат, каквито данни не са събрани нито в хода на производството по установяване и разследване на злополуката пред административния орган, нито в настоящото съдебно производство.

Тежестта на доказване в процеса е разпределена съобразно възраженията на страните, като им е дадена възможност да ангажират доказателства в подкрепа на представените становища. Доказателствената тежест за установяване на умишлено самопричиняване на увреждането пада върху жалбоподателя, който твърди това обстоятелство. По делото няма данни, че пострадалото лице е имало каквото и да било намерение да увреди своето здраве, падайки по стълбите, което впрочем е и нелогично, предвид начина и механизма на увреждането. Дори и лицето да е проявило невнимание или липса на достатъчно концентрация тези обстоятелства са относими към

непредпазливостта като форма на вина. Предвид това, не е налице умишлено увреждане на здравето от пострадалата, което да изключи квалификацията на злополуката като трудова.

С оглед на гореизложеното, настоящият състав намира, че административният орган е спазил процесуалните и материални законови изисквания, от което следва, че издаденото решение на директора на ТП на НОИ е законосъобразен административен акт, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена за сумата от 100 лв. на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал. 8 ГПК. Претенцията на заинтересованата страна също следва да бъде уважена в претендирания размер от 600 лв. за адвокатски хонорар, предвид представения договор за правна защита и съдействие съгласно чл.143, ал. 4 АПК. Възражението на жалбоподателя, че няма доказателства за извършването на разноските от заинтересованата страна е неоснователно, предвид факта, че плащането на възнаграждението на адвоката е извършено в брой и договорът за правна защита и съдействие служи като разписка, видно от отбелязването в него /л. 65/. Размерът на разноските също не е прекомерен.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Алба център“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 1040-21-415/06.07.2023 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА „Алба център“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на ТП на НОИ С.-град направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

ОСЪЖДА „Алба център“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Назик К. Р., [населено място], кв. С., ул. П. Ю. Т., [жилищен адрес], направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: